

Overweging 14 juli 2024, 15^e zondag door het jaar B

Amos 7, 12-15 / Psalm 85 / Efeziërs 1,3-14 / Marcus 6, 7-13

Jacobuskerk Enschede

De tijd van Amos lijkt veel op de tijd van nu. In Betel bepaalde de koning wat er mocht worden geloofd. Koning Jerobeam II had zich afgekeerd van God en bepaalde zelf wel wat er in de tempel werd onderwezen: het heiligdom was van de koning en het gebouw was van het rijk.

De priester Amasja had zelf dus eigenlijk niets te vertellen in deze soort van Rijks-tempel. Hij was monddood gemaakt. Feitelijk was daar geen plaats meer voor God.

Gelukkig is er nu wel scheiding van Kerk en Staat, maar ook nu willen we graag zelf bepalen wat er wel of niet geloofd mag worden. En de schijnbare vrede en welvaart zijn maar betrekkelijk als we verblind worden door de gouden kalveren van tegenwoordig - geld en bezit, aanzien en uiterlijk - en de roepstem van God nog amper horen.

Amos, een eenvoudige schapenboer en vijgenteler, hoorde die roepstem wel. Amos' ogen werden geopend: hij zag de oneerlijke verdeling en hoe macht corrupteert. Zoals de apostelen achter de visnetten werden weggehaald, zo werd Amos van zijn schapen en vijgen weggeroepen.

Waartoe worden wij geroepen? Hoe goed kunnen wij weerstand bieden aan macht en corruptie, aan hebzucht en dwang?

Aan Amos en de leerlingen kunnen we ons spiegelen. Zij bewijzen dat je eenvoudig maar eerlijk van hart, profeet kunt zijn. We hoeven niet allemaal gestudeerd te hebben om te weten wat waar en goed is. En we hebben maar weinig nodig om gelukkig te zijn.

We mogen vol vertrouwen op weg gaan, gezonden als mensen van de Weg, vertrouwend op gastvrijheid. Begeesterd, vol van barmhartigheid en gerechtigheid, mogen we van Gods koninkrijk getuigen.

Want onze vrede en welvaart is maar betrekkelijk.

Vrede en welvaart lijken heel leuk en aardig, maar dat is alleen wat we aan de oppervlakte zien. Gaat het niet vaak ten koste van mensen die zich niet kunnen verdedigen? Ten koste van God?

Aan ons rustige leventje en onze gemakzucht hier hangt een prijskaartje. Zijn we bereid daarnaar te kijken? We willen alles zo goedkoop mogelijk, maar arbeiders krijgen daardoor onvoldoende loon, dieren worden daardoor opgehokt, de natuur wordt daardoor verkwanseld.

Hoe meer we hebben, hoe moeilijker het wordt om te delen en hoe minder we een ander gunnen. Dat leidt tot hebzucht en hedonisme. Maar genot moet niet ons hoogste doel zijn! Dat maakt ons leven oppervlakkig en onverschillig.

We hebben maar weinig nodig om gelukkig te zijn. Maar durven we onze schijnbare zekerheden los te laten? Hebben we nog ontzag voor de Schepper van hemel en aarde? Durven we ons aan Hem over te geven?

We hebben ons leven niet aan onszelf te danken; het is pure genade dat we er zijn. Wij allemaal. Het moet de onderlinge liefde zijn, de zachte waarden, die ons handelen bepaalt. We moeten zachtmoedig en grootmoedig zijn. Kijken naar de noden van de ander, omdat God daar is. Dáár moeten we van getuigen!

Iedereen die omziet naar een ander, daar God in ziet en zo getuigt van een betere wereld, van een nieuwe aarde, is op zijn eigen manier een profeet, omdat hij of zij laat zien dat het anders kan, dat we verschil kunnen maken.

En gelukkig zijn er overal mensen die samenwerken, die demonstreren voor vrede en gerechtigheid, die willen dat de aarde er ook nog is voor de generatie na ons, die de handen uit de mouwen steken en vrijwilliger zijn; in de kerk, bij Voedselbanken, als mantelzorger of waar dan ook.

Want we zijn niet in dienst van zomaar een koning die macht heeft, maar van een andere Koning: Jezus, de Vredevorst.

En Jezus zegt op zijn beurt: ga op weg, naar elke uithoek en vertel hierover. Zo zijn we mensen van de Weg. Zorg dat je er niet alleen voorstaat. Zorg voor steun. Blijf niet hangen bij mensen die niet willen luisteren. Dat is geen oorlog waard. Schudt dan het stof van je voeten. Maar blijf bij mensen die hun deuren, hun hart voor je openen. Want een open hart: daar kan God naar binnen. Wees daarom zelf ook gastvrij!

Met wat wij aan goed doen, met een oprecht hart, getuigen we van Gods liefde en laten we zien dat *die* liefde ertoe doet. We mogen elkaar daarop aanspreken.

Door met elkaar in het reine te komen, drijven we demonen uit, zijn we balsem voor onze ziel, laten we iets zien van Gods barmhartigheid. Dat geneest, dat maakt de wereld beter – een wereld die nu zo versnipperd is, zo ongelijk en zo vol angst. Als we ons in elkaar verheugen, raken we al iets kwijt van dat eigenbelang en egoïsme.

Zo laten we zien dat de wereld bedoeld is voor iedereen. Zo laten we zien dat niemand uitgesloten moet worden. Zo genezen we eenzaamheid en laten we zien dat God *door* ons, naar ons omziet.

God laat niet los wat met Zijn handen is begonnen. God heeft vertrouwen in ons: Hij houdt ons vast als wij durven loslaten. Dat is een Blijde Boodschap die iedereen mag horen! Door te leven naar die liefde - *verbreiden* wij die liefde. Wij mogen een ring in het water zijn die steeds verder naar buiten gaat.

Laten we blijven geloven in en getuigen van een betere wereld, een nieuwe aarde. Laten we blijven hopen! Elkaar blijven bemoedigen en positief blijven. Niet uit angst onze ogen en oren sluiten en vasthouden, maar in vertrouwen op weg gaan. Met vreugde, vrede en geduld.

Vaya con Dios. Ga met God. Amen.